

[Ivar Nørgaard.]

af retsudvalget, og som udenrigsministeren rigtigt siger, blev beslutningen i Europa-Parlamentet samt betænkningen jo oversendt — som det altid sker med disse hundredvis af betænkninger, der udarbejdes — til Kommissionen og Rådet. Men hvis man læser betænkningen, vil man se, at det alle steder fremhæves, at dette er et politisk spørgsmål; man beklager, at der ikke er truffet politisk beslutning om disse sager, og man fremhæver, at det, det drejer sig om, er, at man skal gøre EF i stand til at træde frem for verden og handle som en enhed. Det er jo ikke den linje, som var grundlaget for dansk tilslutning til fællesmarkedet, at man i alle internationale organer skulle træde frem og optræde som en enhed for verden, men at man derimod på de områder, hvor det var praktisk og hensigtsmæssigt, skulle optræde sammen. Man siger også i den betænkning, at når der endnu ikke var sket noget, så var det på grund af manglende politisk vilje. Det indebærer også, at det er noget, man skulle tage politisk stilling til.

Nu siger ministeren: ja men det kunne man jo så have gjort, da dette papir blev oversendt til Ministerrådet i juli måned 1973. Jeg gør opmærksom på, at fremgangsmåden i EF jo er, at Kommissionen skal ændre forslaget, hvis den ønsker det, i overensstemmelse med de udtalelser, der er kommet fra Parlamentet, før Rådet overhovedet kan sætte punktet på dagsordenen, så der var ikke tale om, at det var en sag, der kunne komme på dagsordenen på det tidspunkt.

Fejlen har ikke været, som udenrigsministeren også rigtigt siger, at embedsmændene har vurderet forkert, for embedsmændene kunne ikke vide, at der ikke var politisk tilslutning. Det, vi bebrejder udenrigsministeren, er, at dengang det blev uklart, om der var politisk tilslutning, da burde ministeren have stoppet sagen og ikke sagt, at det er noget, man kan snakke om på FN-generalforsamlingen. Det siger jeg — og det har jeg også sagt til statsministeren på et tidligere markedsudvalgsmøde — at vi opfatter

som en alvorlig forsømmelse, ikke på grund af denne sags alvor, men fordi det ligesom giver modstanderne mulighed for at få dokumentation for den fremsatte påstand om, at en dansk minister hen over hovedet på dette folketing kan gennemføre beslutninger, som er uigenkaldelige. Derfor må vi i alle sager, også i denne sag, som man ikke kan opfatte som så stor i sig selv, sørge for, at der ikke bliver eksempler på, at der træffes beslutninger hen over hovedet på folketinget.

Vedrørende den anden hovedopgave vil jeg sige, at vi i den seneste tid har fået 3 eksempler på, at man i markedsudvalget ikke har følt, at man er blevet tilstrækkeligt orienteret, og ikke har følt, at ministeren har søgt tilslutning til sit standpunkt, altså opnået et mandat. Den første sag er den, vi just har omtalt, hvor vi jo altså ikke mener, at mandatet var klart. Den anden sag var spørgsmålet om støtte til gartnerierhvervet, hvor der har været en forsømmelse i regeringen — adressen inden for regeringen kan man diskutere, men hvis man havde haft en markedsminister, der skulle koordinere sagerne, så var det ham, man skulle adressere sin kritik til. Man har nemlig ikke koordineret regeringens politik på dette område, og man har ikke sørget for, så snart der forelå oplysninger om, hvad der foregik i de andre lande, at tage det op til drøftelse i regeringen og derefter komme til markedsudvalget med en indstilling. Man kom alt for sent med en indstilling om, at man var imod, at der blev lavet nationale støtteordninger; man ville hellere have en overnational ordning, og hvis man ikke kunne det, så måtte man have nedtrappet de andres ordninger. Det er ikke engang sikkert, at det er rigtige standpunkter, for f. eks. er jeg ikke overbevist om, at der var flertal i markedsudvalget for, at man skulle have en fælles EF-politik, kun for at man skulle nedtrappe de nationale løsninger. Men det klarede man altså ikke.

På budgetområdet, som ministeren har henvist til i sin tale i dag, nævnes artikel 203